

κατ' ἴχνος ἄσσω, καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι,
τὰ δ' ἐκπέπληγμαι κούκ ἔχω μαθεῖν ὄτου.
Καιρὸν δ' ἐφήκεις· πάντα γὰρ τὰ τ' οὖν πάρος
τὰ τ' εἰσέπειτα σῆ κυβερνώμαι χερσί.

35

ΑΘΗΝΑ.

Ἔγνων, Ὀδυσσεῦ, καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην
τῆ σῆ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυναγία.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἡ καὶ, φίλη δέσποινα, πρὸς καιρὸν πονῶ;

ΑΘΗΝΑ.

Ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τάργα ταῦτά σοι.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ᾧδ' ἤξεν χέρα;

40

ΑΘΗΝΑ.

Χόλω βαρυνθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων.

TL. 38. πονῶι. — 40. ἤξεν.

NC. 33. ὄτου. α Codex literam τ in litura habet. Fuit haud dubie ὄπον. » [Dindorf.]

32. Σημαίνομαι. Scholiaste: Ἦγουν σηματίζομαι, διὰ σημείων γινώσκω. Autre: Οἶον, σημεία ἐμαντῶ τινα συντίθημι ἀπὸ τοῦ ἴχνους· τὰ δὲ ἀπορῶ· τοιοῦτον γὰρ συμβαίνει περὶ τοὺς ἰχνευτάς, ἐπιταρατομένων τῶν ἰχνῶν· διὰ δὲ τὴν μακρίαν δυσίχνευτος καὶ ἐπιτεταραγμένη ἢ βάσις γέγονε τοῦ Αἴαντος. Autre: Καὶ ὅλως Ὀδυσσεὺς ἀναμένει τὸ ἀκριβὲς γινῶναι, ἵνα μὴ δοκοῖη κατ' ἐχθροῦ προπετές τι πράττειν. Le rapport de σημαίνομαι à σημαίνω paraît être le même que celui de τεκμαίρομαι (c'est-à-dire διὰ τεκμηρίων γινώσκω) à τεκμαίρω.

33. Τὰ δ' ἐκπέπληγμαι, je reste déconcerté devant les autres. — Κούκ ἔχω μαθεῖν ὄτου nous paraît devoir être expliqué par une combinaison irrégulière des deux locutions καὶ οὐκ ἔχω μαθεῖν et καὶ οὐκ ἔχω ὄτου (comme ἐξ ὄτου, παρ' ὄτου) μάθω. La plupart des commentateurs interprètent *cognoscere nequeo quis sit cædis auctor*.

34. Καιρὸν. Pris absolument (comme plus bas, au vers 1316: Καιρὸν ἴσθ' ἔληλυθώς), ce mot équivaut à ἐς αὐτὸν καιρὸν (plus bas v. 1168); πρὸς καιρὸν (v. 38; *Philoct.* 1279; *OEdipe Roi*, 325;

Trachin. 59); ἐν καιρῶ (*OEd. Col.* 809); καιρῶ (*OEd. Roi*, 1516).

36-37. Bothe construit: Πάλαι εἰς ὁδὸν ἔβην, φύλαξ πρόθυμος τῆ σῆ κυναγία. Cf. plus bas, 1254: Ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται. Cependant la place donnée à εἰς ὁδὸν entre τῆ σῆ et κυναγία semble indiquer qu'il faut prendre ici βαίνειν εἰς ὁδὸν dans le sens de *obviam ire*, et non dans la signification simple de *procedere*, que lui donne Ellendt, conformément à l'interprétation de Bothe.

39. Ὡς ἔστιν κτλ., oui, car ce massacre est l'ouvrage....

40. Πρὸς τί. Locution consacrée dans le sens de *pourquoi, pour quel objet?* (Cf. *OEd. Roi*, 766, 1027; *Trachin.* 418.) Mais peut-être n'est-ce pas une raison suffisante d'en détacher *δυσλόγιστον* pour le joindre à *χερα*, comme le veut Schneidewin. — Ὡδ' ἤξεν χέρα. Ἀίσσω est pris en général absolument; mais ce n'en est pas moins, originairement, un verbe transitif, comme le prouve l'exemple suivant, rapproché de celui-ci: *Αὔραν ἄσσω* (avec l'éventail. Euripide, *Oreste*, 1429). Cf. *Soph. OEd. Col.* 1261.

41. Χόλω.... ὅπλων. Cf. Hom. *Il.* XV,